

ledning til mange Bemærkninger. Den højtærede Finansminister har jo nu i store Træk gjort Rede for vore finansielle Forhold, saaledes som de stiller sig i Øjeblikket, og til denne Redegørelse kan jeg ganske henholde mig. Jeg skal kun bemærke, hvad jo for øvrigt alle maa vide, at vor økonomiske Stilling desværre er langt fra at være god. Vi er i de senere Aar kommet op paa et alt for stort Udgiftsbudget, et Udgiftsbudget, der har været over vor Evne. Skønt Indtægterne i nogle Aar flød meget rigeligt ind i Statskassen, har de dog ikke kunnet holde Skridt med de stærkt voksende Udgifter. Vi har derfor maattet optage det ene store Statslaan efter det andet, og vor Statsgæld er derved nu kommet op paa det meget store Beløb af henad 1 200 Millioner Kroner. I alt Fald er den over 1 170 Millioner, og dette Beløb vil vel stige endnu yderligere, inden det har kulmineret, hvad det forhaabentlig snart gør. Forrentning og Afdrag af denne betydelige Statsgæld vil blive en meget følelig Byrde paa vore Budgetter gennem en lang Aarrække. Der er kun det Lyspunkt i Situationen, synes jeg, at det ikke er vanskeligt at se, hvordan vi er kommet ud i dette økonomiske Uføre; og klart at have for Øje, hvordan vi er kommet i en saadan Situation, styrker i nogen Grad Haabet om, at vi skal kunne komme ind i bedre Tilstande; det vil i nogen Maade kunne lette en Tilbagevenden til mere ordnede Forhold. Grundene til Uføret er, som vel bekendt, foruden de ekstraordinære Tilstande, vi i en Aarrække har levet under, at vi i de gode Aar, da Pengene flød meget rigeligt ind i Statskassen, ikke holdt tilstrækkeligt igen paa Udgifterne. Der var jo nogle Aar, særlig i 1916—19, da Pengene strømmede meget rigeligt ind i Statskassen. Skatterne gav i disse Aar betydelig større Beløb, end man gik ud fra ved Finansaarets Begyndelse, en hel Mængde Millioner mere, og alligevel slog Indtægterne desværre i disse Aar ikke til overfor Udgifterne. Vi maatte ogsaa i disse gode Aar jævnlige optage store Statslaan, og nu da Konjunkturerne har svigtet og Skatterne giver langt mindre Indtægt end beregnet, og de saakaldte indtægtgivende Aktiver, Jernbaneanvæsen, Postvæsen, Telegrafvæsen etc., i Stedet for at give Indtægt i de sidste Aar har givet mange Millioners Underskud

aarligt, har det naturligvis været overordentlig vanskeligt at faa Balance paa Budgettet og overmaade vanskeligt hurtigt nok at komme ned med de tilvante store Udgifter. Balancen blev yderligere vanskeliggjort derved, at der i de sidste Aar er kommet store ekstraordinære Udgifter til, dels i Anledning af den saa glædelige Genforening med de sønderjydske Landsdele, dels i Anledning af den store ekstraordinære Arbejdsløshed, der har paaført Statskassen store Udgifter baade direkte og indirekte. Endelig er der jo ogsaa paa Grund af Konjunkturerens Svigten kommet andre store uforudsete og uforseelige Udgifter til.

Derfor synes jeg, det er fuldt forstaaeligt, at det endnu ikke er lykkedes den nuværende Regering at naa til at faa Balance paa Statsregnskabet. Men den højtærede Stats- og Finansminister har jo gentagende stærkt betonet, at det er Regeringens faste Forsæt at naa til Balance baade paa Budget og paa Regnskab, at naa til ordnede finansielle Forhold, og dette kan man jo kun i høj Grad billige. Jeg finder ogsaa, at det i Aar forelagte Finanslovsforslag i Forbindelse med de forelagte Skattelove vidner om Alvoren i disse Udtalelser, og jeg haaber ikke, at den nuværende Finansminister har Grund til at klage over Mangel paa Sparsommelighedssans hos Folketingets nuværende Finansudvalg, saaledes som hans højtærede Forgænger i Embedet i 1920 fandt Anledning til overfor det daværende Finansudvalg. Jeg haaber, at Ministeriets Sparebestræbelser er blevet og vil blive kraftigt støttet af det høje Folketing, ligesom de sikkert vil blive støttet efter Evne her i Tinget, og skulde Balance paa Budget og Regnskab imod Forventning ikke naas gennem de i Aar forelagte Lovforslag, hvad der forhaabentlig vil naas, og hvad jeg synes den højtærede Finansministers Udtalelser om Stillingen med Hensyn til de saakaldte indtægtgivende Virksomheder for et Øjeblik siden ogsaa styrkede Haabet om, saa er der jo ikke anden Vej end at gaa til nye Beskæringer af Udgifterne. Thi Balance maa vi have, og en Forøgelse af Skatterne kan vist ikke være forsvarlig. Jeg er enig med den højtærede Finansminister i, som jeg allerede har nævnt, at Balance maa og skal der naas. Det er nødvendigt, at vi sætter Tæring efter Næring,